

Det etnocentriska SAB-systemet

”Allt konstigt man finner i klassifikationssystemet är inte bara utslag på okunnighet och dumhet, somligt är manifestationer på politiska ställningstaganden, fördomar och förmynderi!”

Olaf Berggren

Sveriges Allmänna Biblioteksförenings klassifikation av våra världsdelar

Om någon råkar tro att Sverige ligger i Europa så har hon/han fel, åtminstone enligt SAB:s klassifikationssystem.

När vi ser på klassifikationssystemets tabell för ”geografi- och lokalhistoria” upptäcker vi att Europa hamnar på ”Na”, Asien på ”No”, Afrika på ”Np”, Amerika på ”Nq”, Oceanien på ”Nr” och polarländerna på ”Ns” (häri ingår bl.a. Grönland, Svalbard, Antarktis och några kanadensiska och ryska öar) dessutom har oceanerna och haven fått en egen klass nämligen ”Nt”.

Vad finns det mellan Europa och Asien som omfattar tretton avdelningar (Nb till Np), jo först finner vi ”Nb”, det står för Norden – ligger det inte i Europa? Och på ”Nc” finner vi Sverige, ligger det landet inte i Norden som ligger i Europa? ”Övriga Norden” som torde också ingå i ”Norden” som borde ingå i ”Europa”, får kodbeteckningen ”Nd” och helt konsekvent får Danmark, Norge, Island, Färöarna och Finland samsas där med beteckningarna ”Nda”, ”Ndb”, ”Ndc” och

”Ndd”. Sedan upptäcker vi att de Britiska öarna också fått en egen klass som parallellställts med kontinenterna nämligen ”Ne”, medan ”Nf” omfattar hela Mellaneuropa från Rhen till Tatrabergen, ”Ng” har gått till Beneluxstaterna, Schweiz fick inte vara i Mellaneuropa utan fick dela Sveriges öde och hamnade i paritet med kontinenterna på ”Nh”, Italien, Frankrike, Spanien och Portugal fick också samma ära ”Ni”, ”Nj”, ”Nk” respektive ”Nl”. Hela Östeuropa inklusive Ryssland fick samsas på ”Nm” och Balkanländerna på ”Nn”... Vad är det för hierarkisk ordning? Har man kanske velat undvika för långa beteckningar och trots att det skulle utges stora mängder med böcker om Schweiz ”Nh” – Tessin var till fram på 1930-talet ett bland äldre fröknar favoriserat feriemål. Vad ”Nmac” skall brukas till vet jag inte, det är inte i bruk för närvarande, det är möjligt att man på SAB hoppas på ytterligare desegregation av fienden i öster och reserverat denna beteckning för Fjärrkarelen.

Armenien och Georgien får beteck-

ningarna ”Noacba” respektive ”Noacc” vilket vare sig armenier eller georgier kan bli glada för, då de tror sig vara européer medan det gläder fransmännen som vill ha sitt 4810 m. höga Mont Blanc som Europas högsta berg i stället för det 5642 m. höga Elbruz som reser sig i norra Kaukasus närmare bestämt i den i Ryska federationen ingående Kabardino-balkariska autonoma republiken, 11 km norr om gränsen till Georgien.

Det vi konstaterar här är att systemet inte är hierarkiskt uppbyggt, att det är etnocentriskt och i alla fall obsolet. Om man skall försöka ha så korta signa som möjligt för de mest frekventa sökmålen (varför har man annars placerat Sverige på ”Nc” och inte i Norden och Europa) så borde man för länge sedan ha konstaterat att det även på ett svenskt bibliotek idag förekommer fler böcker om Ryssland eller Grekland (Nma respektive Nnd) och Egypten (Npba) inom avdelning ”N”, än om Schweiz (Nh), eller Portugal (Nl)!

Om judar och syrianer som geografiska begrepp

Det var dock inte dessa geografiska inkonsekvenser som jag egentligen ville ta upp utan följande: ”Noa” står för Främre Asien och däri ingår ”Noaa – Turkiet”, ”Noab – Cypern”, ”Noac – Kaukasien” med underavdelningar för Armenien, Azerbajdzjan och Georgien, ”Noae – Syrien och Libanon”, ”Noaf – Palestina”, och vidare Jordanien, Arabiska halvön, Irak, Iran och Afghanistan... (Vad ”Noaj” skulle reserveras för är

inget mysterium – kurderna har rätt till sin historia ”Koaj” - men kurdiska bygder ligger fortfarande i Turkiet, Irak, Iran och Syrien).

Under ”Noaf”, Palestina, finner vi Israel ”Noafi” och det är alldeles riktigt, Israel har upprättats på palestinsk mark och kommer därför hierarkiskt under Palestina, men strax före ”Noafi” och parallellställt med ”Noafi” förekommer ett nytt geografiskt begrepp nämligen ”judar”, ”Noafh”...

Är mosaiska trosbekännare till skillnad från kurderna geografiska identiteter? Det bor för all del ett numera stort antal judar i Israel men de är människor och de är i Israel som betecknas ”Noafi”, en del judar har egenmäktigt ockuperat ytterligare delar av Palestina – är det dessas olagliga bosättningar man vill placera under ”Noafh”? Eller skall den judiska diasporan på alla kontinenter placeras i Främre Orienten?

Varför finns "judar" som ett geografiskt begrepp när araber, armenier, berber, kurder, romer, samer eller tyskar för att ta några andra folkgrupper som är spridda över olika stater, inte har fått samma ära? Utom "judar" finner man fyra andra etniska grupper med egen rubrik under "N" (d.v.s. "geografi och lokalhistoria") nämligen "Nqat - indianer i Nordamerika", "Nqct - indianer i Centralamerika", "Nqdt - indianer i Sydamerika" samt "syrianer"(Noas).

Vad beträffar de infödda folken i Nord-, Central- och Sydamerika så är det försvarbart att ge dem egna avdelningar under geografi: dagens postkoloniala statsbildningars gränser motsvarar inte deras bosättningar och ännu mindre de precolombianska rikena.

Beteckningen "syrianer" har uppstått nyligen i det svenska språket för att beteckna de syriska kristna - benämningen "syrier" som bl.a. teologiska fakulteterna brukade förr för att beteckna dessa människors förfäder under bysantinsk tid, ansågs säkert olämplig då den betecknar folk från Syrien varav mycket få råkar vara "syrianer" - SAOL definierar "Syrian" som "till Sverige invandrad person som tillhör den ortodoxa kristna kyrkan i Syrien o. angränsande länder" (skulle inte dessa invandrade personers fränder i hemlandet eller på annat håll kunna kallas "syrianer" och vad med de syriska-katolska s.k. uniater - se ovan under "SAB:s klassifikationssystemets förhållande till tron"). Engelskan brukar "Syrian" för "syrier" och emellanåt också för det som SAB och SAOL kallar "syrian". Engelskan brukar termen "Syriac" för de olika senarameiska språk som brukas i bl.a. de syriska-ortodoxa, syriska-katolska, kaldeiska och nestorianska gudstjänsterna och även för ett antal i dag talade dialekter. Korrekt svenska kallar dessa språk för "syriska" - SAB ger också alternativet "syriak" som inte

förekommer i SAOL.

Ursprunget till den svenska neologismen får man finna i arabiskan där "syrian" och det syriska språket, heter "suryâni" (u står för kort o-ljud) till skillnad från "sûri" (med långt o-ljud)

Varför finns "judar" som ett geografiskt begrepp när araber, armenier, berber, kurder, romer, samer eller tyskar för att ta några andra folkgrupper som är spridda över olika stater, inte har fått samma ära?

som betyder syrisk. Turkiskan skiljer också mellan "Süryani" (där ü uttalas som på tyska) vilket enligt Redhouse's alla upplagor sedan 1890-talet står för såväl "Christian who uses Syriac as a liturgical language" som för "Syriac language" medan "Suriyeli" (där u uttalas som o i svenskt "tro") står för "Syrian, - of Syria"

"Syrianer" kan vara såväl "monofysiter" s.k. syriska-ortodoxa som uniater - somliga bland dem har något senarameiskt (d.v.s. syriskt) språk, andra arabiska, turkiska, kurdiska eller armeniska som modersmål (idag finns de huvudsakligen i Ö Mindre Asien, Irak, Syrien och som inflyttade mest i USA, Libanon, Istanbul och Södertälje).

Vad beträffar "judar" som geografiskt begrepp kan man påpeka att det finns en enda territoriell enhet på denna planet som kallar sig judisk - den ligger faktiskt i Asien men inte i "Främre Asien" utan mellan 132° och 136° Ö om Greenwich, c:a 1500 km nordöst om Peking (som ligger bara 118° Ö om Greenwich) den heter jiddische autonöme gégnt och Jevréjskaja avtonómnaja óblast på områdets två officiella språk (jiddisch och ryska), översatt till ärans och hjältarnas språk blir det "det judiska självstyrande området". Menar de som kompilerat "N"-delen i SAB:s klassifikationssystem att arbeten om denna 36.000

km² stora nordöstasiatiska region som upprättades på 1920-talet (nästan tre decennier före upprättandet av staten Israel) inom ett förvaltningsområde som SAB placerar under "Nog", skall på svenska bibliotek placeras vid Noafh "judar" d.v.s. under "Noaf"

som betecknar Palestina ett c:a 22.000 km² stort område 35° Ö om Greenwich? Halva jordklotet skiljer dessa områden från varandra!

Det är möjligt att förklaringen kan finnas på annat håll i klassifikationssystemet,

Vi kan titta på "etnografi" d.v.s. "M" men där finner vi ingen rubrik som heter "judar" eller "judarna" - var skall vi placera böcker som handlar om judisk folklore? Det finns föralldel flera judiska kulturer som den sefardiska, den ashkenaziska, den nordafrikanska, den karaitiska, den jemenitiska etc.. (SAB tycks ignorera dem). Många av dessa kan uppdelas vidare efter de trakter där de utvecklas eller förekommer i dag. Man bör kanske placera arbeten om judarnas etnografi under respektive värdland eller värdkontinent.

Under etnografi finner vi dock rubriken "Moas - Etnografi: Syrianer" vilket kan vara mycket mer försvarbart än rubriken "syrianer" under "N". Vi finner också "Moaj - Etnografi: kurder" - fullt logiskt här!

När vi nu kommit in på etnografin kan vi konstatera att samer och romer får lov att finnas här som "Mcs" respektive "Mat" - märk att romerna hamnar i en underavdelning till Europas etnografi och samerna under "etnografi Sverige" - vet dom som stått för klassifikationssystemet inte att det finns många romer som levt i många generationer i Mindre Asien, Centralasien, Kaukasus och Egypten? Och vad samerna beträffar, att flertalet bland dem finns i Norge! Varför inte placera samerna i Norden (Mb) i stället för Sverige (Mc).

Låt oss söka mer om judar, syrianer och några andra folkgrupper under rubriken "historia" d.v.s. "K".

SAB:s syn på vissa delar av världen och dessas historia.

Vi såg hur kontinenterna kunde uppdelas enligt SAB:s klassifikationssystem. Vi såg bl.a. att "judar" och "syrianer" upphöjdes till att bli geografiska entiteter. En förklaring kunde vara att man under geografi ville ha en uppdelning som var lik den som skulle brukas på historia. Även om rubriker som "judar" och "syrianer" verkar malplacerade i geografiska sammanhang så kan man inte komma ifrån att de kan mycket väl försvara sin plats i historien. Och vi finner också under rubriken "K" (historia) pendanger till "Noafh" och "Noas" nämligen "Koafh - historia: judar" och "Koas - historia: syrianer" vi finner också de historiska pendanger till indianerna i Nord-, Central- och Sydamerika. Vi finner också annat som vi inte fann under geografi men väl under etnografi nämligen kurder "Koaj - historia: kurder" Under Koaj finner vi också en märkvärdig underavdelning, nämligen "Koajx - kurder i utlandet" och man frågar sig om några kurder från Diyarbakir i Turkiet som flyttat till sina släktingar i Qamishli i nordöstligaste Syrien är kurder i utlandet? Samma fråga kan ställas beträffande "Koasx - syrianer i utlandet" gäller den också för de syrianer från Mardin som också bosatt sig i Qamishli.

Det där med "-x" tilläggen kan bli ännu mera gåtfullt när man på Libris-tabellen jag fann på Internet (inte fan har jag råd att betala 740 kronor för att få SAB:s klassifikationssystem senaste upplaga i bokform) hittar rubriker som "Kox - historia: asiater i utlandet" - är nepaleser i Bhutan eller taiwaneser i Hongkong "asiater i utlandet"?

SAB om Grekland och Egypten

När jag av Bibliotekstjänst AB någon gång på 1970-talet blev sänt till Grekland för att köpa grekiskspråkiga böcker för att betjäna de då i Sverige tämligen talrika grekiskspråkiga invandrarna insåg jag att om sverigegrekerna behövde något för att klara sin vistelse här, något som kunde hjälpa mot eventuella mindervärdeskanor i konfrontationen med det svenska

"Kox" kan mycket väl gälla indier, pakistaner och bengaler i London och Oslo eller kineser i olika amerikanska och europeiska storstäder. Men i så fall varför finner man inte någon signatur för "historia: européer i utlandet"? Man finner "Kcx - svenskar i utlandet", "Kdax - danskar i utlandet" o.s.v med norrmän, islänningar, finländare, skottar, irländare, engelsmän, fransmän, tyskar, österrikare, ungrare.. etc i utlandet... men som sagt inte "européer i utlandet" är det så att européer är värda större differentiering än asiater och afrikaner som man kan låta bli att vara så noga med? Den frågan är högst relevant för mig personligen - jag växte upp i "utlandet" - utanför Europa - bland italienare, greker, fransmän, tyskar, briter m.fl.. vi kallades kollektivt för "européer" kort och gott.. Vart skall ett historiskt arbete om det samhälle vi utgjorde placeras?

Amerikanerna då, hur behandlas de i detta sammanhang? Man finner "Kqax - amerikaner i utlandet" men det gäller tydligen endast folk från USA som lever på annat håll, inte för ett arbete som skulle handla om haitier och kanadensare i Paris, "Kqa" är signum för Förenta Staternas historia, och så finner vi t.ex mexikaner, nicaraguaner, kubaner eller chilener i utlandet och igen ett par kollektiva rubriker "Kqchx - historia: västindier i utlandet" och "Kqdx - historia: sydamerikaner i utlandet", nicaraguaner i utlandet finns under "Kqcx" och man kan antagligen placera guatemalter i utlandet under ett icke angivet "Kqcbx".

Man förstår att några bland de ansvariga för dessa klassifikationstabeller kompenserat brister på kunskaps- och förnuftsidan med försök att vara konsekventa in absurdum - vi finner mycket mer av det under avdelningarna "F - språkvetenskap" och de som är indelade efter språk som "G - litteraturvetenskap" och "H - skönlitteratur".

Man förstår också att klassifikationssystemet kan byggas ut på olika håll med suffixer och andra tillägg men vad är det som får SAB:s experter på katalogiserings- och klassifikationsfrågor att komma med de mest idiotiska och oanvändbara exemplen. Men allt konstigt man finner i klassifikationssystemet är inte bara utslag på okunnighet och dumhet, somligt är manifestationer på politiska ställningstaganden, fördomar och förmynderi!

Vi fann judar och syrianer under "N" och "K", under K fann vi dessutom "Koaj - kurder" och basker (med signum "Kkf" under Spaniens "Kk") men inga basker under "N" - vi har inte funnit en del andra folk som saknar egen statsbildning eller lever spridda över många gränser som romer. Samerna kunde kanske placerats under "Nbc Nordkalotten" respektive "Kbc: Historia - Nordkalotten" men samerna förekommer inte under geografi - inom ämnet historia placeras de under Sverige konsekvent med placeringen inom ämnet etnografi de får signum "Kcs" trots att, som jag påpekat ovan, betydligt fler samer lever i Norge och ytterligare icke så få bor i Finland och i Ryssland.

folkhemmet, så var det att bättre lära känna sitt fosterlands långa historia. Det var inte svårt att finna vackra välillustrerade och inte alltför svårlästa bokserier på 10, 15 eller 20 band med grekisk historia från den äldsta forntiden till nutiden. Jag visste att dessa serier riskerade att styckas av genom att olika delar fick olika hyllsigna. Därför bad jag sambindningen att se till att samtliga

band i den grekiskspråkiga serien jag hade valt skulle tilldelas samma hyllsignatur.

Sambindningen kunde inte fatta ett dylikt beslut och kallade mig att få konferera med den damen på katalogavdelningen som skulle svara för katalogiseringen av dessa böcker. Jag förklarade för henne att jag visste att de tre eller fyra första delarna i serien skulle enligt gällande

regler få ”K.24” som hyllsignum, följande två skulle placeras på ”K.31”, ytterligare någon bok skulle få ”K.351” endast de sista böckerna skulle få ”Knd – Grekland: historia” som hyllplaceringssignum. Jag ansåg att hela serien skulle placeras på ”Knd”. Damen jag förhandlade med förklarade att det gick inte för sig, det var mot reglerna. Jag försökte påpeka att böckerna skulle köpas för att betjäna en grekiskspråkig publik, svenskspråkiga serier kunde delas upp som katalogavdelningen ansåg det bäst, men greker skulle få det svårt att förstå att böcker om Sveriges, Englands eller Frankrikes historia (”Kc”, ”Ke” eller ”Kj”) skulle placeras mellan grekisk medeltid och nutid (”K.3-” respektive ”Knd”). Jag föreslog även en hybridlösning med signa som ”Knd.241, Knd.243,

Knd.245, Knd.246, Knd.31..” etc.

Nej det gick inte för sig, fick jag veta: reglerna stipulerade att ”Knd- Grekland. historia, särskilda historiska perioder” inte gällde ”antiken och bysantinska riket” - mina övertalningsförsök avbröts med att jag fick beskedet ”Du har köpt fel böcker”!

Ett par saker blev då klara för mig. Dels att det svenska klassifikationssystemet inte tålde länder vars historia gick längre tillbaka än Sveriges historia d.v.s inte ens till den äldre medeltiden. Dels att man på Btj.s katalogavdelning ansåg att om klassifikationssystemet inte passar till en viss bok så måste det vara fel på boken! Jag brukar sällan känna mig som grek, min grekiska mor till trots, men den gången kände jag att man försökte stjäla stora delar

av min nedärvda historia.

Till råga på eländet råkar jag vara född i Egypten där jag också vuxit upp. Och behandlingen av Egyptens historia var inte bättre än behandlingen av Greklands historia. ”Kpba-” står för ”Egypten särskilda historiska perioder (exkl. forntiden)” och så börjar ”Egyptens historia” med ”Kpba.3 – Egyptens historia 640-1500”, 640 e.Kr. det är då Islam kom till Egypten. Tiden före Islam, Faraonernas, Alexanders och Ptoleméernas Egypten, Egypten under Romersk, Persisk och Bysantinsk styre – mer än 4000 år av egyptisk historia placeras SAB under rubriken ”K.21 – Historia: Egypten till 639 e.Kr.”

SAB:s flyttning av européernas judeföljelser till Mellanöstern

Men nu åter till judarna – under avdelning ”K” finner vi ”Koaf – Historia: Palestina” och därunder ”Koafi – Historia: Israel” med ett par kronologiska underavdelningar men innan dess kom i likhet med vad som fanns under geografi ”Koafh – Historia: judar” med underavdelningen ”Koafhy – Antisemitisk propaganda”. ”Koafh-” kan, står det i Libris-tabellen, byggas ut för att fördelas på ”Särskilda länder och områden” – skall man tolka det så att ett historiskt verk om judar i Norrköping skall placeras på ”Koafhcbg”? Vilken jäkla omväg! Vid ”Koafh” görs det inte några kronologiska förbehåll, det står helt enkelt ”judarnas historia” utan att det anges från och med vilket år böcker

om judarnas historia skall placeras där... man kan dock under ”K.22 – Främre Asien” finna ”K.223 – Syrien, Fenicien och Palestina (inkl. Judarnas historia före 70 e.Kr.)”

När jag för snart femtio år sedan först besökte ett svenskt folkbibliotek så var inte judarna och antisemitismen placerade i Mellanöstern och när jag mot slutet av sextioalet var elev på Stifts- och Landsbiblioteket i Växjö fanns det fortfarande i magasin böcker om judar och judeföljelser som skulle få nytt signum och flyttas till någon underavdelning till ”Koaf”. Varför denna omplacering? Vilka krafter var det som kunde förmå SAB:s klassifikationskommitté att vidta en så radikal ändring?

Man skulle kunna tro att det var ett försök att rentvå européerna, kristenheten, Spanien, Ryssland etc från deras ansvar i århundraden av pogromer. Var SAB's syfte det att tyskars, polackers, litauers, letters etc ansvar i de då knappt trettio år gamla judeföljelserna skulle glömmas genom att bl.a. Auschwitz, Bergen-Belsen, Dachau, Majdanek, Sobibor och Theresienstadt flyttades till ”Främre Asien”?

Nej, det var antagligen en annan historieförfälskning man hade för avsikt att lura biblioteksbrukarna att tro på. Nämligen den att det skulle finnas en historisk, ja rentav genetisk, kontinuitet mellan Bibelns hebréer och dagens israeler!

SAB:s klassifikationssystem i sionismens tjänst.

Att judendomen som religion funnits i mer än tre årtusenden skall inte förnekas här – men gemensam religion betyder inte gemensam historia - ej heller gemensam etnografi eller gemensam geografi. SAB placeras inom avdelning ”K” inte alla katolska folkslag i samma underavdelning – italienarnas historia placeras under ”Ki-” oavsett aktörernas religionstillhörighet

och polackernas under ”Kmb-”. Och vad med den österrikiske förbundskanslern Bruno Kreisky, den franske regeringschefen Pierre Mendés-France eller den brittiske premiärministern Benjamin Disraeli, skall de i historiska sammanhang placeras under ”Koafh” bara för att de var av judisk börd?

Och när man anger klasser som ”judarnas historia” eller ”Historia:

judar” så kan man fråga sig om beteckningen ”judar” skall gälla de berörda människornas tro, d.v.s. att de var mosaiska trosbekännare, skall de som var judar innan de konverterade till någon annan tro räknas med, och om de sistnämnda också räknas som judar, vad med deras barn? och med deras barnbarn? Skall tredje rikets definition av vad som är en jude gälla? Eller är det de konservativa

rabbinernas definition som skall gälla - nämligen att endast den som fötts av en judisk moder är jude?

En av följderna av de europeiska judeförföljelserna under många sekler var att det mot 1800-talets slut framväxte bland väst- och centraleuropeiska samt amerikanska judar en rörelse som ville skapa en judisk stat. Argentina eller någon av de brittiska kolonierna i Västafrika även Madagaskar var de områden som först kom på tal för "den Judenstaat". Osmanska Rikets sönderfall efter första världskriget bragte Palestina under brittisk förvaltning. Palestinas befolkning var då huvudsakligen arabisk till kulturen med en relativt sett stor andel kristna och druser vid sidan om den muslimska sunnitiska majoriteten, de etniska minoriteterna utgjordes av kristna armenier och greker samt muslimska tjerkeser. Judarna - såväl infödda "arabiska" judar som invandrade orientaliska judar från andra delar av det Osmanska Riket och företrädesvis ortodoxa ryska judar utgjorde på 1880-talet knappt 2,5% av den totala befolkningen.

De då fortfarande mycket fåtaliga anhängarna till judestatsidéen, sionisterna, insåg att det vore opportunt att lokalisera staten till Palestina som uppgavs inte ha någon nämnvärd infödd befolkning. Det var bl.a. för att få stöd från religiösa och orientaliska judar som dittills inte visat något intresse för "judestaten" (en riktning bland dessa ansåg dock - och anser fortfarande - att upprättandet av en judisk stat är en hädelse - man väntar på Messias, frälsaren som skall återupprätta Davids och Salomons rike samt Templet i Jerusalem). En blygsam invandring av europeiska judar förekom fram till nittonhundratretti-otalet. Det som till sist fick fler judar att vilja ha en judisk statsbildning var Nazitysklands judeförföljelser.

Sionistisk propaganda har sedan dess kontinuerligt påstått dels att det alltid funnits en tidvis föralldel blygsam "judisk närvaro" i Palestina, dels att det landet legat praktiskt taget öde fram till den stora judiska invandringen mot mitten på 1900-talet, samt att den arabiska

befolkningen inte varit infödd utan huvudsakligen utgjorts av invandrare från grannländerna vilka kommit när den judiska koloniseringen börjat utveckla det lokala näringslivet. Den från sionistiskt håll påstådda kontinuerliga judiska närvaron i Palestina kan vare sig bevisas eller bestridas. Man kan dock finna statistiska uppgifter som visar att det i absoluta tal i flera sekler funnits fler judar i städer som Damaskus, Bagdad, Tunis eller Kairo än i hela Palestina! Däremot kunde det länge bevisas att dagens palestinier - de som drivits i exil, de som lever i de av Israel ockuperade områdena, liksom de som nu lever inom Israels erkända gränser tillhör stammar och släkten

Det finns en punkt där antisemiter, och bland dem främst nazisterna, och dagens israeliska historieskrivning tycks vara överens, nämligen den att judarna skulle utgöra en ur genetisk synpunkt enhetlig grupp

som funnits i Palestina när landet lydde under osmanskt styre (d.v.s. före 1917). Det har hört till israeliska säkerhetstjänstens och arméns politik att vid räderna mot "arabiska terrorister" först förstöra de lokala arkiven.

Det finns en punkt där antisemiter, och bland dem främst nazisterna, och dagens israeliska historieskrivning tycks vara överens, nämligen den att judarna skulle utgöra en ur genetisk synpunkt enhetlig grupp. Det finns många belegg för att andra folkslag vid olika tidpunkter konverterat till judendomen. Mest kända fall är de sydarabiska sabéiska stammarna vilka vid tiden för kung Salomo övergick till judendomen, dessa sabéer kan också vara förfäderna till de etiopiska judarna (farashas). När araberna erövrade Nordafrika på 640-talet, mötte de i Kabylien motstånd från judiska berberstammar under ledning av en drottning som arabiska källor kallar "el Kahana", dessa berber var efterföljarna till de numidiska stammar vilka efter Kartagos undergång vägrat att adoptera romarnas gudar och föredragit att ansluta sig till den i romerska riket tolererade judendomen. Khazarerna

vilka etniskt och språkligt placerats mellan finsk-ugriska och altaiska stammar upprättade ett rike som sträckte sig i nuvarande östra Ukraina och södra Ryssland, omfattande bl.a. Volgas och Dons nedre lopp och norra Kaukasus. Khazarernas khagan skall på 800-talet i vår tideräkning ha övergått till judendomen, som blev statsreligion i hans rike. Enligt många, även judiska, forskare skulle khazarerna vara förfäder till de östeuropeiska judarna. Från sionistiskt håll försöker man förneka att det bland dagens judar skulle finnas efterföljare till khazarerna och hänvisar därvid till att östeuropeiska judar inte har några "mongolida" drag, det finns å andra sidan inga bevis för

att khazarerna skulle haft utpräglade mongoliska drag. Till den khazariske khaganens undersåtar hörde många folkslag - både nordväst- och öst-kaukasiska, iranska och armenier mfl. - folkslag vilkas närvaro i dessa trakter kan beläggas redan

i Herodotos' Anabassis. Skall man utgå från antropometriska detaljer och utseenden så kan man konstatera att s.k. orientaliska judar och t.ex. polska eller ryska judar inte uppvisar några nämnvärda likheter. Man har nyligen i Israel gjort genetiska undersökningar och dessa resulterade i upptäckten att flertalet orientaliska judar och palestinier hade nära på identiska genetiska profiler medan europeiska judars genetiska profil inte visade nämnvärd många gemensamma drag med dessa.

Det borde vara likgiltigt att veta vilken genetisk arvs massa olika folkslag bär med sig, men då den sionistiska propagandan menar att judarna till skillnad från "araberna" (d.v.s. palestinerna) skulle ha arvsrätten till landet mellan floden Jordan och Medelhavet är bevisen att långt ifrån alla judar, faktiskt endast en minoritet bland dem, skulle härstamma från Gamla Testamentets hebréer, inte ovidkommande!

Genom att placera rubriken "Koafh - Historia: judar" som en underavdelning till rubriken "Koaf - Historia: Palestina" tycks SAB:s klassifikationssystem acceptera helt okritiskt den av sionisterna förfälskade versionen av historien.

SAB:s klassifikationssystemets förhållande till tron

Till ”Cmd - religioner av främreasiatisk ursprung” räknas ”Cmca - Babylonisk-assyrisk religion”, ”Cmdb - Judendom”, ”Cmde - Övriga västsemitiska religioner”, ”Cmdd - Islam” och ”Cmde - Mindre Asiens religioner”... men inte kristendomen. Var i helse tror de som kompulerade SAB:s klassifikationssystem att kristendomen kom från?

Kristendomen, dess urkunder och dessas exegetik, dess äldre och nyare teologi, dess dogmatik och symbolik, dess teologiska etik, dess praktiska tillämpning, dess gudstjänst, dess uppbyggelselitteratur, dess institutioners historia, dess sekter och riter samt dessas missionsverksamhet får klasserna Ca, Cb, Cc, Cd, Ce, Cf, Cg, Ch, Ci, Cj, Ck, Cl... och samtliga dessa har byggts ut i flera led.

Det finns teoretiska möjligheter att bygga ut de under ”Cm” angivna klasserna för att täcka vissa sekter, riter och verksamheter inom judendomen, islam och/eller de övriga västsemitiska religionerna. Under ”Cmdd – Islam” kan vi hos Libris finna ”Cmdd.01 - källor och traditioner” och under detta ”Cmdd.01 (u) - urkunder” där vi antagligen förväntas finna Koranen... jämför detta med Cb, Cba, Cbb, Cbc som handlar om Bibeln, dess olika delar, dess utgåvor, dess apokryfer etc och Cc-serien som handlar om dessas exegetik (förklaring)..

Under Cb finner man t.ex. ”Cbb - nya testamentet”, därunder ”Cbba - evangelierna och apostlagärningarna” och ytterligare ett steg neråt bl.a. ”Cbbaa - Matteusevangeliet”, ”Cbbab - Markusevangeliet” o.s.v. Det som är märkvärdigt i de här anförda exemplen är att medan icke kristna religioner som får samsas under ”Cm - Religionshistoria” (och ”Cn - Moderna religionsbildningar” om man vill befördra ”Scientologi, Teosofi och Satanism” till religioner) och där varje ingående trosriktning behandlas hierarkiskt med sina teologiska, exegetiska, praktiska och andra aspekter eller funktioner underställda den trosriktning de tillhör, så har man inte placerat den kristna bibelexegetiken ”Cc” eller den kristna dogmatiken ”Ce” under ”Ca - Kristendomen” utan parallellt

dessas med den religion de hör till.

Den troligaste förklaringen jag kan finna för den indelningen som tilldelar tretton avdelningar till kristendomen, och då huvudsakligen till dess lutherska variant, och nöjer sig med en mindre avdelning, som blir dessutom döpt till ”religionshistoria”, för alla religioner, är att man vad beträffar avdelningarna ”Ca” t.o.m. ”Cl” utgått från en av svenska kyrkans prästutbildningsanstalters kurskatalog. Vore det inte på tiden att på biblioteken inse att äktenskapet mellan den Evangeliska Lutherska Kyrkan och Svenska Staten upplöstes?

SAB:s klassifikationssystem kom kanske till på en tid då icke-kristna religioner upplevdes som något avlägset som inte kunde intressera särskilt många biblioteksbrukare i Sverige. Men tiderna har förändrats och klassifikationssystemet har också reviderats ett flertal gånger, flera tusen muslimer bor nu i Sverige, ordnar vi religionerna i Sverige efter antalet troende så kommer islam som tvåa – före alla frikyrkor och katolicismen. Svenska folkbibliotek har också skaffat sig tusentals böcker på bl.a. arabiska, turkiska, persiska och urdu, många bokbestånd vari flera titlar gäller Koranexegetik, Koranapokryfer, bönen och dess ritual, de sunnitiska riterna (de av SAB ignorerade fyra imamernas skolor: Hanafiter, Shafeiter, Malekiter och Hanbaliter) etc. Det har klassifikationssystemets ”revisorer”, bland vilka det så vitt jag vet funnits teologer och religionshistoriker, inte ansett vara nödvändigt att hjälpa bibliotekets kunder och personal med. Om vi håller oss under rubriken religion ”C” finner vi bland de kristna trosriktningarna också några grava inkonsekvenser och utelämnanden.

”Ckb” anges stå för den Romersk-katolska kyrkan, medan ”Cko” skall stå för ”Orientaliska kyrkor av främreasiatiskt ursprung” därunder finner vi bl.a. rubriken ”Ckoa - Grekisk-katolska (Melkitiska) kyrkan” och ”Ckod - Maronitiska kyrkan, dessa kyrkor är delar av den kyrkan som man här kallar ”Ckob - Romersk-katolska kyrkan”. Samma sak gäller den Kaldeiska kyrkan som grupperats med den Nestorianska under ”Ckoe”. Och

vad beträffar de övriga under ”Cko” uppräknade samfunden så är de armeniska uniaterna, d.v.s. den Armenisk katolska kyrkan, av SAB grupperad med de gregorianska s.k. ortodoxa armenierna under ”Ckob”, de syriska katolikerna, grupperade med de monofysitiska s.k. syrisk-ortodoxa under ”Ckoe”, de koptiska och etiopiska katolikerna, grupperade med de monofysitiska kopterna och etiopierna under ”Ckop” också katoliker. Dessa katolska kyrkor, som också kallas ”uniatiska” därför att de ingått en union med den s.k. romerska (samtliga utom den maronitiska är utbrytningar ur ortodoxa, monofysitiska eller nestorianska kyrkor) sorterar lika mycket under påven i Rom som den s.k. Romersk-katolska kyrkan, de är också representerade i Kardinalskollegiet med sina patriarker.

Den grekisk-katolska (melkitiska) kyrkan i ”Främre Asien” är en utbrytning ur den grekisk-ortodoxa, det finns dock också andra slaviskspråkiga grekiska katoliker eller ”uniater”, de är talrikt representerade i Sverige men ignoreras tydligen av SAB:s klassifikationssystem, de härstammar från de stift i de ryska (numera ukrainska) och rumänska kyrkorna vilka under Habsburgsk eller polsk styre tvångsanslöts till Rom. En förklaring till den inkonsekventa placeringen av de grekiska katolikerna kan vara att man tidigare (till slutet av 1800 talet) i de svenska och tyska lutherskt präglade språkbruken kallade den grekisk-ortodoxa kyrkan ”grekisk katolsk” .. om så var fallet skulle den ”grekisk-katolska (melkitiska) kyrkan” ha placerats under ”Cka – Ortodoxa kyrkor”!

Vad de övriga under ”Cko - Orientaliska kyrkor av främreasiatiskt ursprung” upptagna icke-katolska kyrkorna så är de Armenisk-ortodoxa, Syrisk-ortodoxa, Koptiska och Etiopiska kyrkorna ”monofysitiska” (själva vill de ibland inte kallas ”monofysiter” och föredrar termen ”mifysiter”) de har bildat en kommunionsgemenskap som räknar mer än 50 miljoner medlemmar i Kaukasus, i Mellanöstern, vid Afrikas Horn och i delstaten Kerala i Indien. Den monofysitiska trosriktningen

inom kristendomen ignoreras totalt av klassifikationssystemet.

Det som dogmatiskt skiljer "monofysiter" från övriga kristna - som kunde kallas "bifysiter" - är att medan de senare påstår att Kristus hade två "naturer" - physis -, en som Människa och en som Gud, förenade i en person; mono- eller mia-fysiterna menar att om han hade haft två "naturer" så skulle Hans "gudomliga natur" inte lidit under de plågor som vanliga människor skulle ha utsatt Honom för, därför menar de att han hade endast en "natur", som var såväl Gudens som Människans - förutsättningen för att Hans offer på korset skulle vara total. Motsättningen mellan bifysiterna och monofysiter härstammar från 300-talet i vår tideräkning och har orsakat ömsesidiga massakrer och regelrätta krig under vissa perioder.

En för biblioteksintresserade speciellt intressant följd av denna konflikt är den att Biblioteket i Alexandria också föll offer för den. Det då c:a 500 år gamla bibliotekets förstörelse var följden av konflikten mellan bifysiter (i det här fallet grekisk-ortodoxa) och monofysiter (kopter). Legenderna om att muslimerna vilka under Amr ibn-el-As' ledning erövrade Egypten skulle ha förstört biblioteket 300 år senare producerades i ett korstågspräglat Västerland - Biblioteket i Alexandria skulle ha varit 800 år gammal när Islam kom till.

Islamofobin uppstod långt före den 11.9.2001!

Det finns flera tusen monofysitiska kristna bland invandrarna i Sverige, olika församlingar har uppstått. Sverige utgör dessutom ett ärkestift,

med säte i Södertälje, i den Syrisk-ortodoxa kyrkan.

Nestorianerna (medlemmarna i Österns Kyrka) är numera inte så talrika, totalt uppemot 75.000 i Irak, Turkiet, Indien, USA och Södertälje.

Österns Kyrka representerar ytterligare en riktning nämligen den att Kristus var egentligen två skilda personer - ett steg längre än hos bifysiterna, en dödlig människa och Gud (den siste som en del av Treenigheten).

Under "Cko" finner man således sju kyrkor som sorterar under Påven i Rom (den grekisk-katolska, den armenisk-katolska, den maronitiska, den syrisk-katolska, den kaldeiska, den koptisk-katolska och Etiopiens katolska kyrka), fyra kyrkor som tillhör den monofysitiska kommunionsgemenskapen (den Gregorianska eller armenisk-ortodoxa, den Jakobitiska eller syrisk-ortodoxa, den egyptiska eller koptiska och dess abessinska eller etiopiska avläggare) samt den nestorianska "Österns kyrka" dessutom tillkommer ett antal protestantiska varianter (produkter av anglikansk, evangelisk-luthersk, presbyteriansk eller annan främst engelsk, skotsk och amerikansk missionsverksamhet bland främst medlemmar i de infödda kristna kyrkorna).

Vissa uniatiska kyrkor har efterhand, vad beträffar ritualer och intern organisation, blivit mera lika den kyrkan de unierade sig med än den de brutit sig ur. De uniatiska kyrkorna har dock inte assimilerats språkligt till den romersk-katolska, såtillvida att de aldrig har adopterat latinet som gudstjänstspråk. De har i viss utsträckning behållit

sina ursprungliga liturgiska språk - olika varianter av syriskan (med arabiskspråkiga inslag för de böner som församlingen väntas delta i) för de maronitiska, syrisk-katolska och kaldeiska kyrkorna; koptiska och arabiska för den koptisk-katolska kyrkan; ge'ez för den etiopisk-katolska; armeniska för den armenisk-katolska kyrkan. Den grekisk-katolska (melkitiska) kyrkans gudstjänst har kvar en del grekiskspråkiga inslag men största delen av gudstjänsten går på arabiska - franska, portugisiska eller spanska förekommer också i melkitiska gudstjänster i Frankrike och Västafrika, Brasilien respektive övriga delar av Latinamerika. Då den romersk-katolska kyrkans liturgi under senare hälften av 1900-talet övergivit latinet till förmån för de av församlingsmedlemmarna talade språken har gränsdragningen mellan den romersk-katolska kyrkan och de uniatiska kyrkorna blivit än mer utsuddad.

Den stora inkonsekvensen i SAB:s behandling av dessa "Orientaliska kyrkor av främreasiatiskt ursprung" är att de under "Cko" grupperar samman kyrkorna efter språk eller geografiskt ursprung och inte efter dogmer... vilket man inte gör med "Västerns" kyrkor. SAB grupperar inte samman skrifter om den lutherska kyrkan i Tyskland med dem som handlar om den katolska kyrkan i samma land, den placerar de tyska lutheranerna i samma avdelning [Ckc] som deras svenska trosfränders och de tyska katolikerna får samsas med spanska, italienska, eller franska katoliker under "Ckb"!

Frankfurt a.M.
i december 2008

Andra artiklar i bis om SAB-systemet:

Vad ska man göra med böckerna? (Om klassificering av invandrarlitteratur) bis nr 21/22 (1973) s. 21-30

Berggren, Olaf & Eriksson, Birgitta: Vem ska bestämma var böckerna ska stå? nr 28 (1975) s.37-38

Eriksson, Birgitta: Anteckningar från klassifikationsmötet i Nybro nr 29 (1975) s. 5-7

Eriksson, Birgitta: Om fackklassning av barnböcker nr 29 (1975) s.12-13

Ramirez, José: Klassifikation och ideologi nr 29 (1975) s. 14-16

Berggren, Olaf: Varför inte tala Fqts och bo i Nij nr 29 (1975) s.17-19

Wold-Karlsen, Siv: SAB-systemet. Klassifikation som ideologiskt uttryck bis 2000, nr 2 s.14-16

Joakim Lilljegen. Tankar kring Kosovo, Kaukasien, crnogorski och klassifikation. bis 2009, nr 1 s. 26-28

Se vidare bis artikelarkiv på BiS hemsida!